

ELS ELEGITS

De l'autora de DIVERGENT

VERONICA
ROTH

DESTINO

VERONICA ROTH

ELS ELEGITS

Traducció d'Anna Puente i Lluçà

DESTINO

Estat per Edicions 62, S. A.
Títol original: *Chosen Ones*
© Veronica Roth, 2020
© de la traducció: Anna Puente i Lluçà, 2020
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Publicat per acord amb New Leaf Literary & Media, Inc. a través
d'International Editors Co.

Primera edició: octubre del 2020
ISBN: 978-84-18327-06-3
Dipòsit legal: B. 13.220-2020
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper
ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma
de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra,
que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar
o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 /
93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ELS GORGS EREN IGUAL CADA VEGADA: gent xisclant i corrent per allunyar-se del núvol de caos immens i tenebrós, però mai prou de pressa. Quedaven engolits, la pell se'ls separava dels ossos mentre encara eren vius per notar-ho, i la sang els esclatava des de dins com si fossin mosquits aixafats, «Déu meu».

La Sloane es va llevar, panteixant. «Silenci», es va dir. Els dits del peu se li van cargolar. El terra era fred, allà, a la casa de l'Obscur, i ell li havia pres les botes. Havia de trobar alguna cosa feixuga o alguna cosa esmolada; totes dues coses era demanar massa, òbviament. Mai havia tingut tanta sort.

Va obrir els calaixos d'una estrebada i hi va trobar culleres, forquilles, espàtules. Un grapat de gomes de pollastre. Pinceres per tancar paquets. Per què li havia pres les botes? Què temia un assassí en massa de les Doctor Martens d'una noia?

«Hola, Sloane», li havia xiuxiuejat a l'orella, i ella s'havia ennuegat amb un sanglot. Va obrir un altre calaix i hi va trobar una renglera de mànecs; les fulles dels ganivets estaven enterrades al bloc de plàstic pertinent. Ja estava estirant el ganivet de carnisser quan va sentir un xerric darrere seu, el pes d'una passa.

La Sloane es va girar, amb els peus enganxosos sobre el linòleum, i va brandar el ganivet.

—Mecàgon la puta! —En Matt la va agafar pel canell i per un moment es van quedar mirant-se l'un a l'altre per damunt dels braços, per damunt del ganivet.

La Sloane va panteixar mentre assimilava la realitat. No era a

casa de l'Obscur, no era al passat, no era enlloc més que al pis que compartia amb en Matthew Weekes.

—Déu meu. —La mà de la Sloane va afluir la pressió sobre el mànec. El ganivet va caure a terra amb gran estrèpit i va rebotar entre els peus de tots dos. En Matt li va posar les mans càlides a les espatlles.

—Hi ets? —va preguntar.

Li havia preguntat allò abans, desenes de vegades. El seu preparador, en Bert, l'havia titllada de lloba solitària, i en Matt gairebé mai li demanava que s'unís als altres als entrenaments o a les missions. «Deixa que vagi a la seva», li havia dit el preparador, una vegada havia quedat clar que en Matt era el líder. «N'obtindràs millors resultats així». I en Matt li havia fet cas: només es posava en contacte amb ella quan era necessari.

«Hi ets?». Per telèfon, en un xiuxiueig en plena nit o directament a la cara quan perdia el món de vista. Al principi, la Sloane s'havia sentit molt molesta per aquella pregunta. «És clar que hi soc. On collons vols que sigui?». Però en realitat significava que ell entenia alguna cosa que mai havien verbalitzat: la Sloane no sempre podia dir que sí.

—Sí —va fer ella.

—D'acord. Queda't aquí, entesos? Vaig a buscar-te el medicament.

La Sloane es va agafar amb força al marbre de la cuina. El ganivet era als seus peus, però no gosava tornar a tocar-lo. Es va limitar a esperar, i a respirar, i a observar el remolí de gris que li recordava el perfil d'un vell.

En Matt va tornar amb una pastilleta de color groc en una mà i el got d'aigua de la seva tauleta de nit a l'altra. Ella ho va agafar tot amb les mans tremoloses i es va empassar la pastilla amb ànsia, esperant que la calma neutra de la benzodiazepina fes efecte. Temps enrere, ella i la Inés havien compost, borratxes, una oda a les pastilles. Les alabaven pels seus colors bonics, els seus efectes ràpids i el fet d'aconseguir el que res més podia aconseguir.

Va deixar el got d'aigua i va lliscar cap a terra. Notava el fred traspasant-li els pantalons de pijama, els que tenien un estampat de gats amb ulls làser. Però aquell cop la sensació era com un càstig. En Matt es va asseure al costat de la nevera, amb calçotets bòxers.

—Escolta... —va començar ella.

—No cal que ho diguis.

—Ah, he estat a punt d'apunyalar-te, però no cal que et demani disculpes.

Ell tenia la mirada afable. Amoïnada.

—Només vull que estiguis bé.

Com l'havia anomenat, aquell article penós? «Probablement la persona més amable del planeta»? Com a mínim en aquella afirmació no havia discrepat amb en Rick Lane, Rei dels Bavirusos. En Matt tenia unes celles que s'arrufaven al mig i feien una expressió de compassió permanent, i un cor que s'hi avenia.

Va agafar el ganivet de carnisser que havia caigut a terra, prop del turmell de la Sloane. Era gros, gairebé tan llarg com el seu avantbraç.

A la Sloane els ulls li coïen. Els va tancar.

—Em sap molt de greu.

—Ja sé que no tens ganes de parlar del tema amb mi —va dir en Matt—, però i amb algú altre?

—Com ara?

—La doctora Novak, potser? Treballa al Departament d' Afers de Veterans, recordes? Vam fer aquella xerrada amb ella al centre de menors.

—No soc una soldada —va dir la Sloane.

—No, però coneix la síndrome d'estrès posttraumàtic.

Ella mai havia necessitat una diagnosi oficial: saltava a la vista que tenia síndrome d'estrès posttraumàtic. Però li resultava estrany sentir en Matt parlant-ne de manera tan natural, com si es tractés d'una grip.

—Molt bé. —Va arronsar les espatlles—. Li trucaré demà al matí.

—Tothom necessitaria teràpia, saps? —va dir ell—. Després de tot el que vam passar. A veure, la Inés hi va anar.

—La Inés hi va anar i encara para trapes per tot el seu pis com si estigués vivint en carn pròpia la fantasia de *Sol a casa* —va dir la Sloane.

—D'acord, ella és un mal exemple. —La llum del focus de l'escala d'incendis s'esquitllava per les finestres, d'un carbassa grogós damunt la pell fosca d'en Matt.

—Tu mai n'has necessitat —va dir la Sloane.

Ell la va mirar alçant una cella.

—On et penses que desapareixia constantment l'any posterior a la mort de l'Obscur?

—Ens deies que tenies visita al metge.

—I quin metge necessita visitar algú setmanalment durant mesos?

—No ho sé! Em pensava que tenies algun problema amb...

—La Sloane li va assenyalar el paquet amb un gest vague—. Ja saps. Allà baix, o jo què sé.

—A veure si ho entenc. —Somreia—. Et pensaves que tenia alguna mena de malaltia humiliant que requeria com a mínim sis mesos de visites regulars al metge... i mai m'ho vas preguntar?

Ella també va haver de reprimir un somriure.

—Gairebé sembla que t'hagi decebut.

—No, no. Estic impressionat.

Ell tenia tretze anys i era un noi desmanegat quan l'havia conegut, amb un cos angulós que no sabia on començava i on acabava, però sempre havia conservat aquell somriure.

Ella se n'havia enamorat mitja dotzena de vegades abans d'adonar-se'n: quan ell havia cridat ordres per damunt del vent eixordador del Gorg, mantenint-los a tots en vida; quan s'havia quedat fent guàrdia amb ella als llargs trajectes nocturns a través del país, fins i tot després que tota la resta s'haguessin adormit; quan havia trucat a la seva àvia i la veu se li havia amorosit. Mai no deixava ningú enrere.

La Sloane va cargolar els dits del peu sobre la rajola.

—Ja hi vaig anar, saps? A teràpia —va dir—. Hi vaig anar durant mesos quan teníem setze anys.

—Ah, sí? —En Matt va arrufar lleugerament el front—. No m'ho havies explicat mai.

Hi havia moltes coses que la Sloane no havia explicat, ni a ell ni a ningú.

—No volia preocupar ningú —va dir—. I encara no ho vull, o sigui que... no ho diguis als altres, d'acord? No vull veure-ho al puto diari *Esquire* amb el titular «En Rick Lane ja us va avisar».

—Tranquil·la. —En Matt li va agafar la mà i li va masegar els dits—. Hauríem d'anar a dormir. Ens hem de llevar d'aquí a quatre hores per anar a la inauguració del monument.

La Sloane va assentir amb el cap, però es van quedar tots dos asseguts al terra de la cuina fins que la medicació va fer el seu efecte i ella va parar de tremolar. Llavors en Matt va guardar el ganivet, la va ajudar a alçar-se i tots dos van tornar al llit.

TOP SECRET

AGÈNCIA DE RECERCA D'INCIDENTS SOBRENATURALS

4 d'octubre de 2019

Srta. Sloane Andrews

Referència: H-20XX-74545

Benvolguda senyoreta Andrews,

El 13 de setembre de 2019, el despatx de Coordinació d'Informació i Privacitat va rebre la seva sol·licitud de documents o registres del Projecte Estampa, emparada en la Llei de llibertat d'informació, enviada el 12 de setembre de 2019.

La majoria dels registres romanen classificats. Malgrat tot, a causa dels seus anys de servei per al Govern dels Estats Units, li garantim l'accés a tots els arxius, excepte els que requereixin el nivell més alt d'acreditació de seguretat. Hem analitzat la nostra base de dades de registres prèviament publicats i hem localitzat els documents adjunts, un total de 120 pàgines, que creiem que responen a la seva petició. No se li efectuarà cap cobrament.

Atentament,

Mara Sánchez

Coordinadora d'Informació i Privacitat

TOP SECRET

QUAN L'ALARMA VA SONAR, l'endemà al matí, la Sloane es va prendre una altra pastilla de benzodiazepina immediatament. La necessitaria per al dia que l'esperava; al matí, assistiria a la inauguració del Monument dels Deu Anys, un memorial per les vides perdudes durant els atacs de l'Obscur, i a la nit hi havia la gala dels Deu Anys de Pau per celebrar el temps que havia passat des de la derrota.

La ciutat de Chicago havia encarregat a l'artista Gerald Frye la construcció del monument. Tenint en compte el seu catàleg de presentació, s'havia inspirat en gran manera en l'obra del minimalista Donald Judd, perquè el monument era, en realitat, una simple caixa de metall envoltada d'una franja de terreny buit, situada on hi havia hagut aquella torre tan antiestètica del centre del Loop, a la vora del riu. El dia de la inauguració, el monument es veia petit en comparació amb les grans alçades del seu voltant, i brillava sota la llum del sol quan el cotxe de la Sloane va frenar.

En Matt havia contractat un xofer per a tots dos per no haver d'aparcar, cosa que va resultar una bona idea, perquè la ciutat sencera era plena de gom a gom. La multitud era tan densa que el xofer va haver de tocar la botzina del Lincoln negre per poder passar. Fins i tot així, la majoria de gent es limitava a ignorar el soroll fins que notava l'escalfor del motor darrere els genolls.

Un cop allà, un agent de policia va obrir una barrera per deixar passar el cotxe, que va recórrer un tram buit de carrer fins al monument. La Sloane es notava el pols darrere les orelles, com un mal de cap. Tan bon punt en Matt obrís la porta del vehicle i

posés un peu a terra, tothom els reconeixeria. La gent alçaria els mòbils per gravar-los en vídeo. Els allargarien fotografies, llibretes i braços perquè ells els ho firmessin per damunt les tanques de seguretat. Cridarien el nom d'en Matt, el nom de la Sloane, plorarien, provarien de tocar-los i els explicarien històries de les persones i les possessions que havien perdut.

La Sloane hauria volgut tornar a casa. En comptes d'això, es va eixugar les mans a la part davantera del vestit, va agafar aire lentament i va posar la mà sobre l'espatlla d'en Matt. El cotxe va reduir la marxa fins a aturar-se. En Matt va obrir la porta.

La Sloane va sortir del vehicle darrere seu i va topar amb una barrera de soroll. En Matt es va girar cap a ella, de bon humor, i li va dir a cau d'orella:

—No et descuidis de somriure.

Molts homes li deien que somrigués, però l'únic que volien era exercir alguna mena de poder sobre seu. Amb tot, en Matt només intentava protegir-la. El seu propi somriure era una arma contra una forma de racisme subtil i traïdor, aquell que feia que la gent el seguís per les botigues de roba abans d'adonar-se de qui era, o donés per fet que havia crescut en un barri conflictiu en comptes de l'Upper East Side o assegurés que la Sloane i l'Albie havien salvat el món, com si en Matt, l'Esther i la Inés no hi haguessin tingut res a veure. Es notava en el silenci i el dubte, en les bromes poc respectuoses i els titubejos.

També es trobava versions més crues i agressives de racisme, però llavors els somriures no li servien d'arma.

Es va acostar a la multitud que feia pressió contra la tanca. Molta gent brandava fotos seves, articles de revista, llibres. Es va treure un retolador negre de la butxaca i va començar a signar-ho tot amb el seu traç ràpid: «MW», la mateixa lletra però invertida. La Sloane l'observava des de la distància, abstreta del caos per un moment. En Matt es va ajupir per fer-se una foto amb una pèl-roja de mitjana edat que no sabia fer funcionar el seu mòbil: ell li va agafar l'aparell per ensenyar-li com es posava la càmera

frontal. Allà on anava, la gent li obria el cor, de vegades en forma de gratitud, de vegades en forma d'històries de persones que havien perdut contra l'Obscur. Ell ho aguantava tot.

Al cap d'uns minuts, la Sloane se li va acostar i li va posar una mà a l'espatlla.

—Em sap greu, Matt, però hauríem de marxar.

La gent també allargava els braços cap a ella, és clar, brandant còpies de l'article de la revista *Trillby*, amb el seu rostre omplint una meitat de la pàgina i les collonades masculistes d'en Rick Lane a l'altra. Alguns cridaven el seu nom, i ella els ignorava, com sempre. Les armes d'en Matt eren la generositat, l'amabilitat, el do de gents. Les de la Sloane eren la indiferència, l'alta estatura i una apatia implacable.

En Matt va mirar més enllà de la fila, cap a un grup d'adolescents negres amb uniformes d'escola. Una de les noies portava els cabells recollits en unes trenes diminutes amb boletes als extrems que dringaven cada vegada que ella saltava sobre les puntes dels peus, emocionada. Tenia una carpeta de pinça a la mà. Semblava una altra petició d'autògraf.

—Un segon —li va dir en Matt, i es va acostar al grup dels uniformes. Ella es va sentir una mica molesta que se l'hagués tret de sobre, però la sensació va desaparèixer de seguida en veure el canvi subtil de la postura d'en Matt, amb les espatlles molt més relaxades.

—Ei —va dir ell a la nena de les trenes, somrient.

La Sloane va sentir una petita fiblada al cor. Hi havia parts d'aquell noi a les quals ella no accediria mai, un idioma que mai li sentiria parlar, perquè quan ella hi era present, les paraules desapareixien.

Va decidir continuar sense ell. En realitat, no importava si en Matt feia tard a la cerimònia. Tothom l'esperaria.

Va recórrer el passadís estret que la policia havia obert entre la multitud. Va pujar els graons de l'escenari, que quedava de cara a la caixa del monument. Era de la mida d'un dormitori mitjà, erigit al mig del no-res.

—Slo! —L'Esther estava dreta a l'escenari, amb uns talons de tretze centímetres i uns pantalons de cuir negres, saludant-la. La brusa blanca li anava prou folgada per ser elegant, i, des de lluny, el seu rostre era gairebé idèntic a quan havien derrotat l'Obscur. Com més de prop, però, més se li veien la llüissor i els porus tapats per la base de maquillatge, l'il·luminador, les pólvores bronzejadores, el fixador i un munt de coses més.

Va ser un alleujament, veure-la. Les coses no havien estat el mateix per a cap dels cinc des que l'Esther havia tornat a casa per cuidar la seva mare. La Sloane va pujar els graons de l'escenari, rebutjant amb el cap l'ajuda del guarda de seguretat que li oferia el braç, i va abraçar l'Esther.

—Quin vestit més bonic! —li va dir l'Esther un cop separades—. Te l'ha triat en Matt?

—Soc capaç de triar la meva pròpia roba —va dir la Sloane—. Com...?

Estava a punt de preguntar-li com es trobava la seva mare, però l'Esther ja treia el mòbil i el preparava per a una *selfie*.

—No —va dir la Sloane.

—Slo... au, vinga, que vull una foto nostra!

—No, el que vols és ensenyar una foto nostra a un milió de gent a Insta, és molt diferent.

—En faré una somriguis o no, o sigui que val més que no alimentis els rumors que ets una antipàtica —va assenyalar l'Esther.

La Sloane va girar els ulls en blanc, va flexionar els genolls lleugerament i va posar per a la foto. Fins i tot va aconseguir apuntar alguna cosa semblant a un somriure.

—Aquesta i prou, eh? —va dir—. Per alguna raó no tinc xarxes socials.

—Ja, perquè ets tan alternativa i tan autèntica i tan el que vulguis. —L'Esther parlava brandant la mà, amb el cap abaixat per mirar el mòbil—. Et dibuixaré un bigoti.

—Que apropiat per al desè aniversari d'una batalla funesta!

—Entesos, la publicaré tal qual. Que avorrida que ets!

Era una discussió familiar. Ella i l'Esther es van girar cap a la Inés i l'Albie, que estaven asseguts al costat d'un podi, vestits amb uns trajos negres gairebé idèntics. Les solapes de la Inés eren una mica més amples, i la corbata de l'Albie era més blavosa, però aquelles eren les úniques diferències que la Sloane va percebre a simple vista.

—On és en Matt? —va preguntar la Inés.

—Amb els seus súbdits reials —va respondre l'Esther.

La Sloane va mirar enrere. En Matt encara era amb l'adolescent, arrufant les celles, assentint tota l'estona mentre ella li parlava.

—Vindrà de seguida —va dir la Sloane, girant-se una altra vegada cap als altres.

L'Albie semblava endormiscat, però també podia ser perquè eren les vuit del matí i ell no s'acostumava a llevar fins a les deu com a mínim. Quan van trobar-se amb la mirada, el va veure prou centrat, però exhaust. La va saludar amb la mà.

—T'he guardat seient, Slo —va dir ell, donant uns copets a la cadira del costat.

Ella s'hi va asseure, amb les cames encreuades als turmells i tirades enrere, tal com la seva àvia li havia ensenyat. «De debò que vols ensenyar les calces als desconeguts? Doncs encreua les cames, collons!».

—Tot bé? —li va preguntar.

—No —va contestar ell amb un mig somriure—. Quina novetat, eh?

Ella li va respondre també amb un mig somriure.

—Ei, calla.

Un home travessava l'escenari. Duia uns pantalons gris marro i una americana combinada amb una camisa blau cel, i els seus cabells canosos estaven pentinats enrere amb cura. No era un home qualsevol, sinó en John Clayton, l'alcalde de Chicago, elegit en una campanya que insinuava que era «no tan corrupte

com l'altre candidat, segurament», l'eslògan dels polítics de Chicago durant els darrers anys. També era, amb tota probabilitat, l'home més insuls de la capa de la Terra.

—Gràcies per venir —va dir l'alcalde Clayton, donant la mà a la Sloane, l'Albie, la Inés i finalment l'Esther. En Matt va pujar les escales de l'escenari just a temps per rebre l'encaixada, també—. Només diré quatre paraules, i després podeu fer una volta al monument. Una mica com si li donéssiu la benedicció, eh? En acabat ja us deixarem marxar. Volen una foto de tots nosaltres. Ara? Sí, ara.

Va fer un senyal al fotògraf, que els va col·locar de manera que el monument es veiés darrere seu i en Matt quedés al mig, amb la mà ferma a la part baixa de l'esquena de la Sloane. Ella no estava segura de si havia de somriure per al desè aniversari de la desfeta de l'Obscur. Aquell dia, tot el món estaria de celebració. Fins i tot a la ciutat de Chicago, que tant havia perdut, es tenyiria el riu de blau, el barri de Wrigleyville quedaria inundat de cervesa i el metro es convertiria en un camió de bestiar. L'alegria era positiva i la Sloane ho sabia. Fins i tot hi havia participat els primers anys posteriors al fet, però a hores d'ara li costava més. Li havien dit que les coses es tornaven més fàcils amb el temps, però de moment allò no s'havia complert. L'esclat de joia i triomf que havia seguit la caiguda de l'Obscur havia amainat, i el que n'havia quedat era aquella sensació molesta de descontentament i la constatació de tot allò que s'havia perdut fent el camí cap a la victòria.

No va somriure per a la foto. Mentre l'Esther explicava a l'alcalde com es feien els vídeos en *boomerang*, la Sloane es va tornar a asseure al costat de l'Albie. En Matt parlava amb l'esposa de l'alcalde, que li preguntava si podia anar a la inauguració d'una nova biblioteca a la part alta. La Inés bellugava la cama, frenètica com sempre. L'Albie va posar una mà sobre la de la Sloane i l'hi va estrènyer.

—Per molts anys, suposo —va dir ella.

—Sí —va respondre l'Albie—. Per molts anys.